

(Kort bemærkning).

Berlau (FK):

Det er fortsat spændende i denne diskussion at høre begrebet »individets ret«. Man taler meget om de individuelle rettigheder. Hvor langt strækker liberalismen? Det forsøgte jeg at undersøge før og bad om at få et svar på. Skal det være individets ret i fremtiden, enten individuelt eller sammen med nogle af sine kolleger, f.eks. at tvinge en arbejdsgiver til at betale 30 kr. mere i timen? Skal individets rettigheder være så frit spændende, at vi skal have et helt nyt arbejdsmarked, som ikke længere skal være kontrolleret af kollektive overenskomster og ikke længere være kontrolleret af kollektiv optræden på både arbejdsgiver- og arbejderside? Skal individets ret strækkes helt derud, hvor man kan forestille sig, at enkelte personer har ret til at sikre sig, at lige netop den arbejdsgiver, de har udvalgt, kommer til at betale en større løn eller give nogle bedre arbejdsforhold? Hvor langt skal liberalismen strækkes? Skal den stoppe ved medlemskabet af en fagforening, eller kommer der fuldt knald på liberalismen? I så fald, kan jeg godt sige, er vi nogle stykker, der glæder os.

Bollmann (CD):

Der er lovforslag fra regeringen – det er heldigvis de fleste – som vi er meget glade for at se fremsat, og så er der forslag, som egentlig burde have været overflødige, men som på grund af det, der sker rundt omkring i samfundet, alligevel bliver nødvendige. Jeg vil gerne med det samme slå fast, at jeg betragter dette lovforslag som hørende til den sidste kategori.

Nu er det ikke noget nyt, at afskedigelse på grund af foreningsforhold er forbudt, så på den baggrund kunne man egentlig betragte dette forslag som en udbygning af loven fra 1982, der, som det allerede er sagt, blev gennemført under den daværende socialdemokratiske regering. Men når det alligevel er nødvendigt at udbygge og stramme den op, skyldes det i al sin enkelthed, at de nugældende regler ikke er blevet overholdt.

Jeg skal ikke gå meget i detaljer eller gentage, hvad der er sagt om de enkelte tiltag i lovforslaget, men hvad specielt angår bestemmelserne om genansættelse, er det et princip, som flertallet i Tinget tidligere har ment kunne anvendes i andre situationer, hvorfor jeg går ud fra, at det

også i dette lovforslag får tilslutning fra det samme flertal.

I øvrigt er jeg meget enig med ministeren i, at det bliver spændende at se, om princippet overhovedet kan fungere.

Dernæst vil jeg gerne sige, at vi i CD er godt tilfredse med, at bestemmelsen om godtgørelse ikke alene er opretholdt, men også udbygget som alternativ til genansættelse.

Når – bortset fra hr. Jørgen Estrup – ingen har reageret på ministerens invitation i fremsættelsestalen til at finde andre forslag til at løse foreningsfrihedsproblemerne, kan det egentlig kun tages som udtryk for, at både Socialdemokratiet og SF simpelt hen lukker øjnene for, at der er problemer. Sådan må jeg opfatte den manglende reaktion. Jeg synes, det er meget positivt, at ministeren har givet den invitation.

Jeg kunne også godt tænke mig at komme med den bemærkning: Nu havde vi jo forud for behandlingen af dette lovforslag en debat om bidrag til politiske partier, og hvis vi forestillede os, at det problem blev løst separat, kan man spørge sig selv og andre, hvor stort dette problem egentlig vil blive i fremtiden.

Jeg er i øvrigt meget enig i ministerens betragtninger i fremsættelsestalen generelt, og specielt deler vi håbet om, at der ikke bliver behov for at bruge de skærpede bestemmelser. På den baggrund synes vi, det er en god idé, at loven alene ved sin eksistens kan få en præventiv virkning.

Men for at der ikke skal være nogen som helst tvivl, skal jeg til sidst oplyse, at vi har i sinde at støtte ministerens forslag.

Pia Kjærsgaard (FP):

For et år og tre måneder siden tog Fremskridtspartiet initiativet til en forespørgsel om organisationsfrihed. Året før den debat havde Fremskridtspartiet haft en lignende forespørgsel til debat. Nu skriver vi ikke 1985, vi skriver ikke 1986, vi skriver ikke 1987, men vi skriver 1988, og det er den samme regering, der endnu ikke har foretaget sig andet for organisationsfriheden end at fremsætte et forkølet forslag, der sandsynligvis ikke bliver færdigbehandlet i denne samling, fordi regeringen endnu en gang var for sent ude.

Arbejdsministerens forslag er altså nu pludselig alligevel blevet hastefremsat, og jeg har en fornemmelse af, at det skyldes, at Fremskridts-